

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 92 0 Rs 043174 16 Rev
Banjaluka, 07.02.2018.godine

Vrhovni sud republike Srpske u Banjaluci, u vijeću sastavljenom od sudija: Stake Gojković kao predsjednik vijeća, Biljane Tomić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.J. iz Š., ulica R.B.; M.K. iz Š., naselje S. i M.S. iz T., Opština Š., koje zastupa punomoćnik T.T., advokat iz V., protiv tuženog JPŠ Š.R.S., a.d. S., Š.g.B. V., koga zastupa punomoćnik N.D., radnik tuženog i D.G., advokat iz Z., radi isplate razlike plate, vrijednost predmeta spora: 1.800,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj: 92 0 Rs 043174 16 Rsž od 20.4.2016. godine, na sjednici održanoj dana 07.02.2018. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj: 92 0 Rs 043174 16 Rsž od 20.4.2016. godine ukida i predmet vraća istom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda u Vlasenici broj: 92 0 Rs 043174 15 Rs od 29.12.2015 godine obavezan je tuženi da tužiteljima, na ime razlike plate, za period 01.02.2014 do 31.12. 2014. godine, isplati iznose kako slijedi: M.J. iznos od 650,00 KM, M.K. iznos od 663,11 KM i M.S. iznos od 450,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od 13.3.2015 godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do isplate i da im naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 920,00 KM. Odbijen je zahtjev tužitelja M.K. u dijelu koji predstavlja razliku između traženog iznosa od 700,00 KM i dosuđenog od 663,11 KM.

Presudom Okružnog suda u Istočnom Sarajevu broj: 92 0 Rs 043174 16 Rsž od 20.4.2016. godine, žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremenom revizijom tuženi pobija drugostepenu odluku zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (što nije revizioni razlog) i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija dozvoli i usvoji, te drugostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužitelji nisu odgovorili na reviziju.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - dalje: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM. U stavu 3. iste zakonske

odredbe propisani su slučajevi u kojima, iako revizija nije dozvoljena prema odredbi stava 2. ovog člana, stranke mogu izjaviti reviziju protiv drugostepene presude.

Tuženi u reviziji traži da se revizija dozvoli, u smislu odredbi člana 237. stav 3. ZPP, ukazujući da je isti drugostepeni sud kod istih činjeničnih i pravnih utvrđenja drugačije sudio, te da su i ostali Okružni sudovi u Republici Srpskoj, kao i prvostepeni sud u Sokocu u ovakvoj situaciji drugačije sudili to jeste, odbijali su tužbene zahtjeve. Presude iz tih drugih predmeta, kao dokaz različitog postupanja, priložene su uz reviziju. Kod takvog stanja stvari, budući da ima više predmeta protiv istog tuženog u kojima je povodom istog činjeničnog stanja, sa istim pravnim pitanjima, drugačije suđeno, zbog čega bi odlučivanje o reviziji bilo od značaja za obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, ovaj sud je reviziju dozvolio, nalazeći da su za to ispunjeni uslovi iz odredbe člana 237. stav 3. i 4. ZPP.

Revizija je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se obaveže tuženi da im, na ime manje isplaćenih plata, za period februar-decembar 2014. godine, isplati naprijed navedene iznose, sa pripadajućim zateznim kamatama i troškovima postupka.

Raspravljajući o stavljenim zahtjevima pokazalo se nespornim da su tužitelji kod tuženog zasnovali radni odnos na neodređeno vrijeme; da su direktor tuženog i predsjednik sindikata, na osnovu člana 6. Pojedinačnog kolektivnog ugovora za zaposlene u Javnom preduzeću šumarstva "Šume Republike Srpske" a.d. Sokolac (u daljem tekstu: Pojedinačni kolektivni ugovor), dana 23.4.2008. godine, donijeli odluku, kojom su utvrdili cijenu rada u iznosu od 130,00 KM; da su u skladu sa Aneksom tog Pojedinačnog kolektivnog ugovora od 30.8.2012. godine, kojim je mijenjan član 6, pojedina Šumska gazdinstva, između ostalih i tuženi, zbog loših rezultata poslovanja, uz saglasnost predstavnika sindikalnih organizacija, kasnije tu cijenu rada smanjili na iznos od 117,00 KM, u skladu sa kojom cijenom je obračunata plata tužiteljima u spornom periodu; da je odlukom Ustavnog suda Republike Srpske, broj: U-38/13 od 24. aprila 2014. godine, utvrđeno da odredba člana 35. stav 1. Pojedinačnog kolektivnog ugovora, nisu u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske, a iz obrazloženja te odluke slijedi da on nije važeći opšti pravni akt u pravnom prometu Republike Srpske; da je Odlukom o cijeni rada broj: 50/06, donesenom na temelju odredbe člana 28. Posebnog kolektivnog ugovora za zaposlene u oblasti šumarstva, prerade drveta i papira Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ br. 108/06 – u daljem tekstu: Posebni kolektivni ugovor), dana 24. oktobra 2006. godine, od strane Sindikata šumarstva, prerade drveta i papira Republike Srpske, Udruženja poslodavaca prerade drveta Republike srpske i Udruženja poslodavaca šumarstva Republike Srpske, objavljenom u „Službenom glasniku RS“ br. 108/06, cijena rada utvrđena u iznosu od 102,50 KM.

Kod takvog stanja stvari prvostepeni sud, pozivom na odredbu člana 90. stav 1. Zakona o radu – Prečišćeni tekst („Službeni glasnik RS“, broj 55/07) i člana 28. Posebnog kolektivnog ugovora, nalazi da su zahtjevi tužitelja osnovani, jer da se cijena rada nije mogla smanjiti sa iznosa od 130,00 KM na iznos od 117,00 KM iz razloga što tuženi nije, u skladu sa Aneksom Pojedinačnog kolektivnog ugovora (kojim je mijenjan član 6.) na propisan način sačinio Program ekonomsko-finansijske konsolidacije, budući da taj Program nije potpisan od strane direktora organizacionog dijela tuženog

i predsjednika sindikata tog organizacionog dijela, već je sačinjen od strane tročlane komisije.

Drugostepeni sud podržava prvostepenu odluku i odbija žalbu tuženog, a usvajanje tužbenog zahtjeva pravda tako što navodi da je navedenom odlukom Ustavnog suda Pojedinačni kolektivni ugovor proglašen nevažećim opštim pravnim aktom u pravnom poretku Republike Srpske, slijedom čega da nije važeći ni njegov Aneks od 30.8.2012. (kojim je mijenjan član 6.) niti ostala akta (donesena pozivom na Aneksom izmjenjenu odredbu člana 6. Pojedinačnog kolektivnog ugovora) na osnovu kojih je umanjena cijena rada u spornom periodu.

Ostalim aspektima ove pravne stvari, navodima stranaka i navodima žalbe, te materijalno-pravnim propisima (Zakonom o radu i Posebnim kolektivnim ugovorom) koji regulišu sporna pitanja u vezi sa rješavanjem predmeta postupka, drugostepeni sud se, kako navodi i revident, uopšte nije bavio. Nije objasnio zašto predmetnom Pojedinačnom kolektivnom ugovoru priznaje pravnu snagu kada je u pitanju utvrđivanje cijene rada od 130,00 KM (koja visina je takođe određena primjenom njegovih odredbi), a kod smanjenja te cijene rada nalazi da je u pitanju opšti pravni akt koji nije važeći u pravnom prometu Republike Spske i kao takav ne predstavlja relevantno materijalno pravo na temelju kojeg je bilo moguće izvršiti umanjenje.

Proizlazi da je drugostepeni sud – zbog nepravilne i nedosljedne primjene odredaba Pojedinačnog kolektivnog ugovora i njegovog Aneksa, te činjenice da predmetnu pravnu stvar uopšte nije cijenio imajući u vidu odredbe Posebnog kolektivnog ugovora i odluke donesene na osnovu tog ugovora, kao ni Zakon o radu – pogrešno primjenio materijalno pravo, odnosno nije primjenio relevantno materijalno pravo, slijedom čega je reviziju valjalo usvojiti i pobijanu presudu ukinuti na osnovu odredbe člana 250. stav 2. ZPP, kako bi se u nastavku postupka otklonili nedostaci na koje je ukazano u ovom rješenju.

Predsjednik vijeća
Staka Gojković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić